

Τὴν εἶχε πληρώσει ἀρκετὰ ἀκριβὰ, ὥστε νὰ ἀπολαύσῃ αὐτῆς ἐν ἀνέσει.

Τί τὸν ἐμελλε διὰ τοὺς ἄλλους; τί τὸν ἐμελλε διὰ τὸν πόλεμον;

Ἐκείνη ἦτο μόνη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ὁ στρατηγὸς φόν Γκέμπεν θὰ ἐσέβετο τὴν πτέρυγα ἐκείνην τοῦ πύργου.

Τί εἶχε λοιπὸν νὰ φοβηθῇ;

Ἐπανῆλθε πλησίον τῆς Σολάντζης, ἥτις ποσῶς δὲν εἶχε κινήθῃ.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θέλω νὰ σοὶ παραχωρήσω ὅ,τι μοὶ ζητεῖς. Νὰ ὑπακούσω εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ σὲ κάμω νὰ ἀμφιβάλλῃς περὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ φλογεροῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι διὰ σέ, καὶ τὸν ὁποῖον σοὶ ἀποδεικνύω. Εἶσαι ἰδική μου. Μοὶ ἀνῆκει. Ἐλθέ! σὲ ἰκετεύω! Τί μὰς μέλλει διὰ τὸν κόσμον; Τί ἀνάγκην ἔχομεν νὰ σκεπτόμεθα τοὺς ἄλλους! Καὶ διατί νὰ φροντίζωμεν διὰ τοὺς ἀνοήτους αὐτούς, οἱ ὅποιοι διακινδυνεύουν τὴν ζωὴν των ἀνευ λόγου καὶ χωρὶς σκοπόν! Ἐγὼ δὲν βλέπω εἰμὴ τὸς ὀφθαλμούς σου, οἱ ὅποιοι μὲ φλέγουσιν, εἰμὴ τὴν κόμην σου, ἥτις μὲ μεθύει, εἰμὴ τὸ στήθος σου, ὅπερ ἄλλῃ, εἰμὴ σὲ τέλος, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, τὴν ὁποίαν λατρεύω καὶ ποθῶ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν θὰ θραύσω πᾶν ὅ,τι μὲ ἐμποδίζει. Ἐλθέ!

Καὶ ἐδοκίμασε νὰ τὴν σύρῃ πρὸς αὐτόν.

Ἐκείνη ἀντίστατο μὲ τὴν καρδίαν συνεισφιγμένην ὑπὸ φοβερᾶς ἀγωνίας, μὴ τολμῶσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀντιπάθειάν της.

Ἐπεθύμει τὸν θάνατον καὶ κατηράσθη τὴν Σιμώνην.

Καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ὑπέκυπτεν, ὅτε ἀπλετοὺς φῶς ἐπλήρωσε τὸ δωμάτιον.

Ἡ Σολάντζη ἀφῆκε κραυγὴν καὶ διαφυγοῦσα τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον.

Διατί νὰ μὴ ἐκαίετο ὁ πύργος, ὥστε διὰ τοῦ ἀπαισίου αὐτοῦ πυρὸς νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον τοῦ μισητοῦ ἐκείνου ἔρωτος.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Τὸ χωρίον καίεται.

— Ὅλγαι καλύβαι, τὰς ὁποίας θὰ ἀνορθώσουν ταχέως. Ἔσο καλὴ πρὸς ἐμέ, Σολάντζη, καὶ φανοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅσον θελήσῃς γενναία. Τὰ πάντα θὰ σοὶ συγχωρήσω, τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ μ' ἀγαπᾷς ὅσον ἐγώ.

— Ἀ; ἀναβάλλωμεν ἀκόμη, τῷ εἶπε, σὲ ἰκετεύω.

Τὸ θέαμα ἦτο φοβερόν, ἀλλ' ἐπιβάλλον.

Ἐκαίετο τῷ ὄντι ὁλόκληρον τὸ Σεβάν.

Τὸ Πριερεῖ ἐκαίετο καθάπερ καὶ τὸ λοιπὸν χωρίον.

Μόνον ἡ ἐκκλησία δὲν ἐκαίετο.

Τὸ κωδωνοστάσιον ἵστατο ἔτι, ἀντανάκλῳν τὰς περιβαλλούσας αὐτὸ φλόγας. Ἐφαίνετο οἶονεϊ σιδηρᾶ δοκὸς ἐπὶ τοῦ ἀκμῶνος σιδηρουργείου.

Ἡ Σολάντζη ἀγωνισαμένη ἐθεᾶτο τῆς καταστροφῆς.

Ὁ μαρκήσιος τῇ ἐπιθύρῳ εἰς τὸ οὐρ τὴν ἀπαυστον αὐτοῦ παράκλησιν:

— Ἐλθέ!

— Ὅχι, ὄχι ἐδῶ! ὄχι εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, ὄχι κατὰ τὴν φοβεράν ταύτην νύκτα, ἐπανελάμβανεν ἐκείνη.

Ἐπὶ τέλους, παρὰ τὴν ἀντίστασίν της, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, τὴν ἔσυρεν ὡς λείαν καὶ ἔρριψεν αὐτὴν ἐπὶ διβανίου, ἐφ' οὗ ἔμεινεν κεκμηκυῖα καὶ μᾶλλον νεκρὰ ἢ ζῶσα.

Ὁ μαρκήσιος ἔσπευσεν ὅπως κλείσῃ διὰ τοῦ μοχλοῦ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ, ἡ θύρα ἐκείνη ἠνέωχθη.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἐνταῦθα ἐπανῆλθον καὶ πάλιν ἀμέσως ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ δυσπιστία παρὰ τῷ γέροντι Ἐπιτρόπῳ. Ἐὰν ὁ ἅγιος, ὁ μᾶλλον ὑπ' αὐτοῦ εὐλαβούμενος, ἤθελε κρημνισθῇ ἐκ τοῦ βωμοῦ του καὶ πέσει πρὸ τῶν ποδῶν του, συντριβόμενος εἰς χίλια τεμάχια, πάλιν δὲν θὰ ἐξεπλήττετο τόσον ὁ πατήρ Ἐπίτροπος. Ἡτένισεν ἐκ νέου τὴν Πεπίταν μετὰ δυσπιστίας ὥστε ἀμφιβάλλων ἂν τοῦτο ἦτο ἀλήθεια καὶ οὐχὶ προαίσθησις τῆς γυναικείας ματαιοφροσύνης. Τόσον ἀκραδάντως ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ δὸν Λουδοβίκου, καὶ τὸν μυστικισμόν του.

— Μὲ ἀγαπᾷ, εἶπεν ἐκ δευτέρου ἡ Πεπίτα, ἀπαντῶσα εἰς τὸ δύσπιστον ἐκείνο βλέμμα.

— Σεῖς αἱ γυναῖκες εἰσθε χειρότεραι τῶν χολῶν, εἶπεν ὁ Ἐπίτροπος. Πετᾶτε τὰ καλόθερα κατὰ τὴν μεγίστην αὐτῶν χρεῖαν.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ; Εἶμαι πολὺ κακὴ!

— Ἔστο, χάριν τοῦ Θεοῦ! Ἐλα, ἡσύχασε. Ἡ εὐπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀπειρος. Διηγῇτι μοι τί συνέβη.

— Τί συνέβη; Συνέβη ὅτι τὸν θέλω, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ὅτι τὸν λατρεύω, ὅτι ἐπίσης μὲ ἀγαπᾷ, ἂν καὶ ἀγωνίζεται ὅπως καταπνίξῃ τὸν ἔρωτά του, καὶ ἴσως θὰ τὸ κατορθώσῃ, καὶ ὅτι καὶ σεῖς, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζετε, ἐπταίσατε πολὺ εἰς ὅλα αὐτά.

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πταίω ἐγώ;

— Διὰ τῆς ἄρκας, ἰδιαζούσης ὑμῖν ἀγαθότητος, δὲν ἐκάνατε ἄλλο, εἰμὴ νὰ μοὶ ἐπαινῆτε τὸν δὸν Λουδοβίκον, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εἶπατε καὶ εἰς αὐτόν τὰ μεγαλειότερα ἐγκώμια περὶ ἐμοῦ, ἂν καὶ πολὺ ὀλίγον εἶμαι ἄξια... Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν; εἶμαι ἐκ σιδήρου ἐγώ; Μήπως ἔχω πλεονάζοντα εἰκασίαι ἐτών;

— Ἐχεις πάρα πολὺ δίκαιον. Εἶμαι

ἕνας τρελλός. Συνετέλεσα τὰ μέγιστα εἰς τὴν πράξιν ταύτην τοῦ Ἐωσφόρου.

Ὁ κύριος Ἐπίτροπος ἦτο τόσον ἀγαθὸς καὶ τόσον ταπεινός, ὥστε ὅτε ἔλεγε τὰς φράσεις ταύτας ἦτο τεθορυβημένος καὶ συντετριμμένος, ὡς ἂν αὐτὸς ἦτον ὁ ἔνοχος καὶ ἡ Πεπίτα ὁ δικαστής.

Ἐνόησεν ἡ Πεπίτα τὸν τραχὺν ἐγωισμόν, μεθ' οὗ εἶχε θεωρήσει συνένοχον καὶ μικροῦν δειν καὶ κύριον δράστην τοῦ σφάλματός της τὸν πατέρα Ἐπίτροπον, καὶ τῷ εἶπεν:

— Μὴ λυπεῖσθε, πάτερ μου. Μὴ λυπεῖσθε, πρὸς Θεοῦ! Ἰδέτε πόσον εἶμαι διεστραμμένη! Ὑποπίπτω εἰς βαρύτατα ἁμαρτήματα, καὶ ζητῶ νὰ ἀποδείξω ὑπόλογον δι' αὐτὰ τὸν καλλίτερον καὶ ἐναρετώτερον τῶν ἀνθρώπων! Οὐχὶ οἱ ἔπαινοί σας πρὸς ἐμέ διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί μου καὶ ἡ ὀλίγη φρόνησίς μου μὲ κατέστρεψαν.

Καὶ ποτὲ ἂν δὲν μοὶ ὁμιλοῦσατε περὶ τῶν προτερημάτων τοῦ δὸν Λουδοβίκου, περὶ τῶν γνώσεών του, τῆς εὐφυΐας του, καὶ τῆς ἐνθουσιώδους καρδίας του, ἐγὼ ἤθελον ἀνακαλύψῃ ταῦτα ἀκούουσα αὐτὸν ὁμιλοῦντα, διότι ἐπὶ τέλους, δὲν εἶμαι τόσον στενοκέφαλος καὶ ἀγροῖκος. Ἐκτός τούτου μὲ προσεῖλκυσε διὰ τῆς ὠραιότητος τοῦ προσώπου του, διὰ τῆς φυσικῆς διακρίσεως καὶ ἀπροσπονήτου κομψότητος τῶν τρόπων του, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του τῶν πλήρων πυρὸς καὶ εὐφυΐας, καὶ δι' ὁλοκλήρου, τέλος, τοῦ ἀτόμου του, ὅπερ μοὶ φαίνεται ἀξιογράφητον καὶ θεληματικόν. Οἱ ἔπαινοί σας μόνον συνετέλεσαν νὰ κολακεύωσιν τὴν ἐπιθυμίαν μου, ὄχι νὰ διεγείρῳσιν αὐτήν.

Μὲ ἐμάγευσαν, διότι συνέπιπτον μὲ τὰς ιδέας μου, καὶ ἦσαν οἶονεϊ ἡ κολακευτικὴ ἡχώ, καίτοι ἀσθενεστάτη, τῶν σκέψεών μου. Τὸ εὐγλωττότερον ἐγκώμιον, ὅπερ εἶχετε κάμει πρὸς ἐμέ διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον, δὲν συνεκρίνετο οὐδὲ μακρόθεν εἰς τὰ ἐγκώμια, ἅτινα ἀνευ λέξεων ἐπλεξα δι' αὐτὸν ἕκαστον δευτερόλεπτον, ἕκαστην στιγμήν, ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς μου.

— Μὴ ἐξάπτεσθε, κόρη μου! διέκοψεν ὁ Ἐπίτροπος.

Ἡ Πεπίτα ἐξηκολούθησε μετὰ μειζωνος ἐξάψεως:

— Ἀλλ' ὁποῖα διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐγκωμίων σας καὶ τῶν σκέψεών μου! Ὑμεῖς διεβλέπετε καὶ ἐσκιαγραφεῖτε ἐν τῷ δὸν Λουδοβίκῳ τὸ παραδειγματικὸν πρότυπον τοῦ ἱερέως, τοῦ ἱεραποστόλου, τοῦ ἀποστολικοῦ ἀνδρός, ὅτε μὲν κηρύσσοντας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς μακρυνὰς χώρας, καὶ προσηλυτίζοντας ἀπίστους, ὅτε δὲ ἐργαζομένου ἐν Ἰσπανίᾳ πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ γοήτρου, τόσον τὴν σήμερον ἐλείποντος ἐνεκεν τῆς ἀσθενείας τῶν μέν, καὶ τῆς ἐλλείψεως ἀρετῆς, φιλανθρωπίας καὶ παιδείας τῶν δέ. Ἐγώ, τοῦναντίον, ἐφανταζόμην αὐτὸν χαρίεντα, ἐρωτευμένον, λησμονοῦντα τὸν Θεὸν δι' ἐμέ, θυσιαζοντά μοι τὴν ζωὴν του, δίδοντά μοι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ὄντα στήριγμά μου, προστασίαν μου, γλυκὺν σύντροφόν μου. Ἐπε-

θύμουν νὰ κάμω μίαν ἱεροσουλίαν. Ὁνειρο-
πόλουν νὰ τὸν κλέψω παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ
τοῦ ναοῦ αὐτοῦ. ὡς ὁ κλέπτης, ὁ ἐχθρὸς
τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἀρπάζων τὸ πλουσιώτερον
κόσμημα τῶν σептῶν ἐπιταφίων. Διὰ νὰ
ἐκτελέσω δὲ τὴν κλοπὴν ταύτην, ἀπέβα-
λα τὰ πένθιμα τῆς χηρείας καὶ τῆς ὀρ-
φανείας, καὶ ἐνεδύθην ἐν ἀμαρτωλῇ πο-
λυτελείᾳ· παρήτησα τὴν μόνωσίν μου καὶ
ἐζήτησα καὶ προσεκάλεσα τὸν κόσμον ἐν
τῷ οἴκῳ μου. Προσεπάθισα νὰ ἦμαι ὡ-
ραία, ἐπεμελήθην μετὰ καταχθονίου προσο-
χῆς τοῦ ἀθλίου τούτου σώματος, ὅπερ
μέλλει νὰ ριφθῇ εἰς τὸν τάφον καὶ νὰ με-
ταβληθῇ εἰς ποταπὴν κόλιν, καὶ προσέ-
βλεψα, τέλος, εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον διὰ
προκλητικῶν βλεμμάτων, καὶ θλίβουσα
τὴν χεῖρά του ἐζήτησα νὰ μεταδώσω ἐκ
τῶν φλεβῶν μου εἰς τὰς ἰδικὰς του τὸ πῦρ
τοῦτο τὸ ἄσβεστον, ὅφ' οὐ καταφλέγομαι.

— Ἄ! κόρη μου, κόρη μου! Πόσον
λυποῦμαι ἀκούων σε! Ποῖος ποτὲ ἠδύ-
νατο νὰ φαντασθῇ τοιοῦτόν τι!

— Εἶνε καὶ ἄλλα εἰσέτι, προσέθη-
κεν ἡ Πεπίτα, κατάρθωσα, ὥστε ὁ δὸν
Λουδοβίκος νὰ μὲ ἀγαπήσῃ. — Μοὶ τὸ ἐξέ-
φραξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ναί! ὁ ἔρω-
ς τοῦ ἦτο τόσο βαθύς, τόσο διάπυρος,
ὅσον ὁ ἰδικός μου. Ἡ ἀρετὴ του, ἡ βλάβη
αὐτοῦ πρὸς τὰ αἰῶνια ἀγαθὰ, αἱ ἀνδρικαί
του προσπάθειαι, ἔτειναν εἰς τὸ νὰ νική-
σωσι τὸ ἀνοίκειον τοῦτο πάθος. Προσε-
πάθισα νὰ τὸν ἐμποδίσω. Μίαν φορὰν,
μετὰ πολυήμερον ἀπουσίαν, ἦλθε νὰ μὲ
ἴδῃ, καὶ μὲ εὗρε μόνην. Ἐνῶ μοὶ ἔδωκε
τὴν χεῖρα ἐκλαυσά. Χωρὶς νὰ ὁμιλήσω, μοὶ
ἐνέπνευσεν ὁ δαίμων μίαν κατηραμένην
βωβὴν εὐγλωττίαν, καὶ τῷ ὑπέδειξα τὸν
πόνον μου, διότι μὲ περιεφρόνει, διότι δὲν μὲ
ἠγάπα, διότι προετίμα τοῦ ἔρωτός μου,
ἄλλον ἔρωτα ἄσπιλον. Αὐτὸς δὲν κατάρ-
θωσε νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν, καὶ
ἐπλησίασε τὸ στόμα του εἰς τὸ πρόσωπόν
μου, διὰ νὰ μοὶ σπογγίσῃ τὰ δάκρυα.
Τὰ στόματά μας ἠνώθησαν. Ἐὰν κατὰ
θεῖαν συντυχίαν δὲν ἐφθάνατε σεῖς κατ' ἐ-
κείνην τὴν στιγμήν, τί θὰ ἐγεινόμην;

— Τί ἐντροπή, κόρη μου, τί ἐντροπή!
εἶπεν ὁ γέρον.

Ἡ Πεπίτα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμ-
φοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ
ὡς ἄλλη Μαγδαληνή.

Αἱ χεῖρές της ἦσαν πράγματι ὠραῖαι,
ὠραιότεραι ἢ ὅσον παρέστησεν αὐτὰς ἐν
ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ ὁ δὸν Λουδοβίκος.

Ἡ λευκότης αὐτῶν, ἡ λαμπρά αὐτῶν
διαφάνεια, τὸ λεπτοφυές τῶν δακτύλων,
τὸ ὑπέρυθρον, καθαρὸν καὶ στιλβὸν τῶν
μαργαριτοειδῶν ὀνύχων, τὸ πᾶν ἦτο πε-
πλασμένον, ὅπως διαστρέφῃ τὸν νοῦν οἰ-
οῦντι ποτε ἀνθρώπου.

Ὁ ἐνάρετος Ἐπίτροπος κατενόησε, μὲ
ὅλα τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη του, τὴν πτώσιν
ἢ τὸ παραπάτημα τοῦ δὸν Λουδοβίκου.

— Κόρη μου, ἀνέκραξε, μὴ εἶσαι ὑπερ-
βολικὴ! Μὴ μοὶ σπαράττης τὴν καρδίαν!
ἡσύχασε. Ὁ δὸν Λουδοβίκος θὰ μετενόη-
σεν ἀναμφιβόλως διὰ τὸ σφάλμα του. Με-
τανόησον καὶ σὺ ἐπίσης, καὶ ἐτελείωσεν.

Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς συγχωρήσῃ, καὶ θὰ σᾶς
κάμῃ ἁγίους. Ἀφοῦ ὁ δὸν Λουδοβίκος
ἀναχωρεῖ μεθαύριον, εἶνε δεῖγμα ἐναργές,
ὅτι ἡ ἀρετὴ ἐθιρίσμευσεν ἐν αὐτῷ, καὶ
φεύγει μακρὰν σοῦ, ὅπως ὀφείλει, ἵνα
κάμῃ τὴν μετάνοιαν τοῦ ἀμαρτήματός
του, ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ
φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ.

— Καλὸν εἶνε αὐτό, ὑπέλαβεν ἡ Πε-
πίτα, νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του,
... νὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν του...
καὶ νὰ φονεύσῃ πρότερον ἐμέ!... Διατί
μὲ ἠγάπησε, διατί μὲ ἔκαμεν ὑπερήφανον,
διατί μὲ ἠπάτησε; Τὸ φίλημά του ἦτο
σφαγίς, ἦτο σίδηρος πεπυρακτωμένος,
δι' οὐ μὲ ἐστιγμάτισε καὶ μὲ ἐσφράγισεν,
ὡς αἰχμαλῶτόν του. Τώρα, ὅτε εἶμαι ἐ-
στιγματισμένη καὶ αἰχμαλωτισμένη, μὲ
ἐγκαταλίπει καὶ μὲ πωλεῖ, καὶ μὲ δολο-
φονεῖ. Εὐτυχῇ ἀπαρχὴν ζητεῖ νὰ κάμῃ
τῶν περιουσιῶν του, τῶν κηρυγμάτων του
καὶ τῶν εὐαγγελικῶν θριάμβων του! Δὲν
θὰ γίνῃ ὅχι, δὲν θὰ γίνῃ, μὰ τὸν Θεόν.

Ἡ παραφορὰ αὕτη τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ
ἐρωτικοῦ πόνου ἐξέπληξε τὸν Ἐπίτροπον.

Ἡ Πεπίτα εἶχεν ἐγερθῇ. Τὰ κινήματά
της, αἱ χειρονομίαι της εἶχον τραχικὴν
τινα ζωρότητα. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξή-
στραπτον ὡς δύο ἐγχειρίδια. Ἐλαμπον
ὡς δύο ἥλιοι. Περιῆλθε τὴν αἵθουσαν διὰ
μεγάλων βημάτων. Δὲν ἐφάνετο πλέον
ὡς δειλὴ κεμάς, ἀλλ' ὡς ὠρτισμένη λέ-
αινα.

— Λοιπὸν τί, εἶπεν ἀτενίζουσα ἐκ νέου τὸν
Ἐπίτροπον, θὰ μὲ περιπικίξῃ, θὰ κατασπα-
ράξῃ τὴν καρδίαν μου θὰ τὴν ἐξευτελίσῃ,
θὰ τὴν καταπατήσῃ, ἀφοῦ μοὶ τὴν ἤρ-
πασε δι' ἀπάτης; Ὅχι μὲ ἐνθυμηθῇ! Ὅχι
μὲ τὴν πληρώσῃ! Ἐὰν εἶνε τόσο ἅγιος,
ἐὰν εἶνε τόσο ἐνάρετος, διατί μὲ ἠτέ-
νισεν, ὑπισχνούμενός μοι τὸ πᾶν διὰ τοῦ
βλέμματός του; Ἐὰν ἀγαπᾷ τόσο τὸν
Θεόν, διατί βλάπτει πτωχὸν πλάσμα τοῦ
Θεοῦ; Εἶνε εὐσπλαγχνία τοῦτο; Εἶνε
θρησκεία; Οὐχί, εἶνε ἐγωϊσμὸς ἄμετρος.

Ἡ ὀργὴ τῆς Πεπίτας δὲν ἠδύνατο νὰ
διαρκέσῃ πολὺ.

Εἰποῦσα τὰς τελευταίας ταύτας λέ-
ξεις, ἐλιποψύχησε. Κατέπεσεν ἐπὶ τινος
ἔδρας, κλαίουσα μᾶλλον ἢ πρότερον,
μετ' ἀληθοῦς ἀδημονίας.

Ὁ Ἐπίτροπος ἠσθάνθη τὴν τρυφερότε-
ραν συμπάθειαν. Ἄλλ' ἀνέκτισε τὴν στα-
θερότητά του, βλέπων ὅτι ὁ ἐχθρὸς πα-
ρεδίδeto.

— Πεπίτα, κόρη μου, εἶπε, σύνελθε.
Μὴ βραχνίζεσαι οὕτω. Ἀναλογίσθητι,
ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἠγωνίσθη πολὺ διὰ νὰ νι-
κήσῃ ἐκυτόν, ὅτι δὲν σὲ ἠπάτησεν. Ὅτι
σὲ ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀλλ' ὅτι ὁ Θεὸς
καὶ ἡ ὑποχρέωσίς του προηγούνται παν-
τός ἄλλου. Ὁ βίος οὗτος εἶνε λίαν βραχύς
καὶ ταχέως περᾷ. Ἐν τῷ οὐρανῷ θὰ ἐνω-
θῇτε καὶ θὰ ἀγαπᾶσθε, ὅπως ἀγαπῶνται
οἱ ἄγγελοι. Ὁ Θεὸς θὰ δεχθῇ τὴν θυ-
σίαν σας, καὶ θὰ σᾶς βραβεύσῃ, καὶ θὰ
σᾶς ἀνταμείψῃ ἀδρόως. Καὶ αὕτη ἡ φι-
λκυτία σου πρέπει νὰ ᾔνῃ ἱκανοποιημένη.
Πόσον θὰ ἀξίξης, ἀφοῦ ἔκαμες νὰ κλονι-

σθῇ καὶ νὰ ἀμαρτήσῃ ἔτι, εἰς ἄνθρωπος,
οἷος ὁ δὸν Λουδοβίκος! Πόσον βαθεῖαν
πληγὴν θὰ ἐνεχάραξες ἐν τῇ καρδίᾳ του!
Ἀρκέσθητι εἰς τοῦτο! Ἐσο γενναιοφρων!
ἔσο ἰσχυρά!...

» Ἀφες τὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπόβαλον
ἐκ τοῦ στήθους σου τὸ πῦρ τοῦ ἀκαθάρτου
ἔρωτος. Ἀγάπα τὸν ὡς πλησίον σου, διὰ
τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Φύλαξον ἐν τῇ
μνήμῃ σου τὴν εἰκόνα του, ἀλλ' ὡς πλά-
σματος προσφιλοῦς σοι, τηροῦσα διὰ τὸν
Πλάστην τὸ εὐγενέστερον μέρος τῆς ψυ-
χῆς. Δὲν ἤξεύρω τί σοὶ λέγω, κόρη μου,
διότι εἶμαι λίαν τεταραγμένος. Ἄλλ' εἰ-
σαι πολὺ εὐφυής, καὶ μὲ ἐννοεῖς ὅπως καὶ
ἂν σοὶ ὁμιλῶ. Ἄλλως τε, ὑπάρχουσιν ἔτι
καὶ ἄλλοι λόγοι κοινωνικοί, οἵτινες θὰ
ἀντετάσσοντο εἰς τοὺς τυφλοὺς τούτους
ἔρωτας, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ὑπόσχεσις καὶ ὁ
προορισμὸς τοῦ δὸν Λουδοβίκου δὲν πα-
ρενεβάλλοντο. Ὁ πατήρ σου σὲ ζητεῖ. Ἐ-
ποφθαλμιᾷ τὴν χεῖρά σου, ὅσον καὶ ἂν
σὺ δὲν τὸν ἀγαπᾷς. Θὰ φανῇ καλὸν ἄρα γε
νὰ γνωσθῇ ὅτι ὁ υἱὸς εἶνε ἀντεραστῆς
τοῦ πατρός; Δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ ὁ πα-
τήρ κατὰ τοῦ υἱοῦ του, πρὸς χάριν σου;
Ἰδὲ πόσον φοβερόν εἶνε τοῦτο, καὶ κυ-
ρίευσον σεαυτήν, δι' ἀγάπην τοῦ ἐσταυρω-
μένου, καὶ τῆς εὐλογημένης αὐτοῦ μη-
τρός.

— Πόσον εἶνε εὐκολὸν νὰ διδῇ τις
συμβουλὰς! ἀπήντησεν ἡ Πεπίτα καθη-
μένη, ἀλλὰ πόσον μοι εἶνε δύσκολον νὰ
ἀκολουθήσω αὐτάς, ὅταν ὑπάρχῃ οἶονε
τις ἀγρία καὶ λυσσώδης θύελλα ἐν τῇ κε-
φαλῇ μου! Φοβοῦμαι μὴ παραφρονήσω.

— Αἱ συμβουλαι ἄς σοὶ δίδω εἶνε διὰ
τὸ καλὸν σου. Ἀφες νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ δὸν
Λουδοβίκος. Ἡ ἀπουσία εἶνε ἰσχυρὸν
φάρμακον διὰ τὸν ἔρωτα. Αὐτὸς μὲν θὰ
ἱατρευθῇ ἐκ τοῦ πάθους του, ἐπιδιδόμε-
νος εἰς τὰς σπουδὰς του, καὶ ἀφιερούμε-
νος εἰς τὸ θυσιαστήριον. Σὺ δέ, ὅτε θὰ
εἶνε μακρὰν ὁ δὸν Λουδοβίκος, βαθυμυδὸν
θέλεις κατευνασθῇ, καὶ θὰ τηρήσῃς αὐ-
τοῦ εὐχάριστον καὶ μελαγχολικὴν ἀνά-
μνησιν, ἥτις δὲν θὰ σὲ βλάψῃ. Ὅχι εἶνε
ὡς ὠραία τις ποίησις, ἥτις θὰ ἐπιχρυσώσῃ
διὰ τοῦ φωτός της τὴν ὑπαρξίν σου. Ἐὰν
ὅλαι σου αἱ ἐπιθυμίαι ἐξεπληροῦντο...
τίς οἶδεν... Οἱ ἐπίγειοι ἔρωτες εἶνε ὀλί-
γον διαρκεῖς. Αἱ ἡδοναί, ἄς ἡ φαντασία
διαβλέπει, καὶ γευόμεναι καὶ ἀπολαμβά-
νόμεναι μέχρι τρυγός, εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι
τῶν ἀπολιπομένων πικριῶν! Πόσον καλ-
λίτερος θὰ εἶνε ὁ ἔρωας σας, ἂν, μόλις ἤδη
μολυνθεῖς, καὶ μόλις ρυπανθεῖς, ἐχάνετο
καὶ ἐξητμίζετο νῦν, ἀνερχόμενος εἰς τὸν
οὐρανόν, ὡς νέφος θυμιάματος τοῦ ἔρω-
τος ἐκείνου, ὅστις, ἀπαξ ἀπολαυσθεῖς, θὰ
ἐξέπνεεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀηδίας! Ἐσο
ἰσχυρά, ὅπως ἀπομακρύνῃς τὸ ποτήριον
ἀπὸ τῶν χειλῶν σου, ὅταν μόλις ἐγεύ-
σῃς τοῦ περιεχομένου ἐν αὐτῷ ποτοῦ.
Πρόσπερον τὸ ποτόν τοῦτο θυσίαν καὶ
προσφοράν πρὸς τὸν θεῖον Σωτῆρα. Αὐτὸς
δὲ εἰς ἀνταμοιβὴν θέλει σοὶ δώσει ἐκ τοῦ
ποτοῦ ἐκείνου, ὅπερ ἔδωκε πρὸς τὴν Σα-
μαρίτιδα ποτοῦ, ὅπερ δὲν βλάπτει, ὅπερ

κατευνάξει τὴν δόξαν, καὶ ὅπερ χαρίζει
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

— Πάτερ μου! πόσον εἶ-
σαι καλός! οἱ ἄγιοί σου λόγοι μοι δι-
δουσιν ἀνδρείαν. Ὁ ἀκρατηθῶ, θὰ νικήσω
ἐμαυτὴν. Ὁ ἀκροπονή, εἴ!, δὲν θὰ
ἦτο ἐντροπή ἐάν, ἐνθ' ὁ δὸν Λουδοβίκος
κατῶρθον νὰ καταστείλῃ καὶ νὰ νικήσῃ
ἐαυτόν, ἐγὼ νὰ ἦμαι ἀκρατής, καὶ νὰ μὴ
κατορθώσω τοῦτο; Ἄς φύγῃ. Μεθαύριον
ἀναχωρεῖ. Ἄς ὑπάγῃ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ
Θεοῦ. Ἰδέτε τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Χθὲς
ἦλθε νὰ μὲ ἀποχαιρέτισῃ μετὰ τοῦ πατρός
του, καὶ δὲν τὸν ἐδέχθη. Ἦδη δὲν θὰ τὸν
ἶδω πλέον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τηρήσω οὐδὲ τὴν
ποιητικὴν ἀνάμνησιν περὶ ἧς μοι ὁμιλεῖτε·
ὁ ἔρως οὗτος ἦτο εἰς ἐφιάλτης. Ὁ δὲ τὸν
διώξω μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ.

— Καλὰ! κάλλιστα. Οὕτω σὲ θέλω·
ἐνεργητικὴν, ἰσχυράν!

— Φεῦ! πάτερ μου! Ὁ Θεὸς ἐτιμώ-
ρησε τὴν ὑπεροψίαν μου διὰ τοῦ κτυπή-
ματος τούτου· ἡ ματαιοφροσύνη μου ἦτο
θραυστάτη, καὶ ἦσαν ἀπαραίτητοι αἱ πε-
ριφρονήσεις τοῦ ἀνθρώπου τούτου, διὰ νὰ
γείνω ὅσον ὀφείλω ταπεινῶρων. Δύναμαι
νὰ εἶμαι μᾶλλον τεταπεινωμένη, καὶ μᾶλ-
λον ὑποταγμένη εἰς τὴν τύχην μου;
Ἐχει δίκαιον ὁ δὸν Λουδοβίκος. Δὲν εἶ-
μαι ἀξία αὐτοῦ. Πῶς θὰ ἡδυνάμην, ὅσον
καὶ ἂν προσεπάθουν, νὰ ὑψωθῶ μέχρις αὐ-
τοῦ, νὰ τὸν ἐννοήσω καὶ νὰ θέσω εἰς τε-
λείαν συγκοινωνίαν τὸ πνεῦμά μου μετὰ
τοῦ ἰδικοῦ του; Ἐγὼ εἶμαι ἀγροίκος χω-
ρική, ἀπαίδευτος, ἀγράμματος. Αὐτὸς δὲ
δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμη ἢ νὰ μὴ ἐννοῇ,
οὐδ' ἀπόκρυφον, ὅπερ νὰ ἀγνοῇ, οὐδὲ
σφαῖρα σκοτεινὴ τοῦ πνευματικοῦ κόσμου,
εἰς ἣν νὰ μὴ ἀνυψοῦται. Ἀνέρεχεται ἐκεῖσε
διὰ τῶν περὶ τῶν τῆς εὐφύας του, καὶ
ἀφίνει ἐμέ, πτωχὴν καὶ κοινὴν γυναῖκα,
ἐδῶ, εἰς τὸ ταπεινὸν τοῦτο ἔδαφος, ἀνί-
κανον νὰ τὸν ἀκολουθήσω οὐδὲ καὶ διὰ
τῆς ἀσθενεστάτης ἐλπίδος, καὶ τῶν ἀπκ-
ραμυθῶν στεναγμῶν μου.

— Ἀλλὰ, Πεπίτα, μὴ λέγῃς, μὴ σκέ-
πτεσαι τοῦτο. Ναί, ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν
σὲ περιφρονεῖ διὰ τὴν ἀμάθειάν σου, οὐδὲ
διότι εἶνε αὐτὸς πολὺ σοφός καὶ σὺ δὲν
τὸν ἐννοεῖς, οὐδὲ δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνο-
ησίας, ἃς μοι συρράπτεις ἐδῶ! Ἀπέρχε-
ται, διότι ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ καθήκοντα
πρὸς τὸν Θεόν· καὶ σὺ πρέπει νὰ εὐχαρι-
στηθῇς, ὅτι ἀπέρχεται, διότι θὰ θεραπευ-
θῇς ἐκ τοῦ ἔρωτός σου, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σοὶ
ἀποδώσῃ τὸ γέρας τὸσον μεγάλης θυσίας.

Ἡ Πεπίτα, ἥτις δὲν ἔκλαιε πλέον, καὶ
εἶχε σπογγίσει διὰ τοῦ μανδυλίου τὰ δά-
κρυά της, ἀπήντησεν ἡσύχως:

— Ἐχει καλῶς, πάτερ μου· θὰ χαρῶ
σχεδὸν χαίρομαι ἤδη, διότι ἀπέρχεται.
Ἐπιθυμῶ νὰ παρέλθῃ ἡ αὖριον, καὶ τὴν
ἐπομένην θὰ ἔλθῃ ἡ Ἀντωνία καὶ νὰ μοι
εἴπῃ ὅταν ἐξυπνήσω: «πᾶσι πλέον ὁ δὸν
Λουδοβίκος». Καὶ θὰ ἴδῃτε τότε πῶς θέ-
λει ἐπανελθεῖ ἡ πρώτη γαλήνη καὶ ἡρεμία
ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Ἔστω οὕτως, εἶπεν ὁ Ἐπίτροπος.
Καὶ πεπεισμένος, ὅτι εἶχεν ἐκτελέσει

θαῦμά τι, καὶ εἶχε σχεδὸν θεραπεύσει τὸ
πάθος τῆς Πεπίτας, τὴν ἀπεχαιρέτισε καὶ
ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκόν του, χωρὶς νὰ δύ-
ναται νὰ ἀντιστῇ εἰς πειρασμόν τινα μα-
ταιοφροσύνης, ἀναλογιζόμενος τὴν ἐπιρ-
ροήν, ἣν ἔσχεν ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς πνεύμα-
τος τῆς πολυτίμου ἐκείνης κόρης.

* *

Ἡ Πεπίτα, ἥτις εἶχεν ἐγερθῇ, ὅπως
προέμψῃ τὸν Ἐπίτροπον, μόλις ἐπανε-
κλείσει τὴν θύραν καὶ ἀπέμεινε μόνη, ὀρ-
θία, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἔστη ἐπὶ
στιγμὴν ἀκίνητος, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλα-
γνὲς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνευ δακρύων. Ὁ
ὑπεμύνησκεν εἰς τὸν ποιητὴν ἢ τὸν καλ-
λιτέχνην τὴν εἰκόνα τῆς Ἀριάδνης, οἷαν
περιγράφει αὐτὴν ὁ Κάτουλλος, ἐγκατα-
λελειμμένην ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐπὶ τοῦ
βράχου τῆς Νάξου. Αἰφνης δὲ τότε, ὡς ἂν
εἶχε λύσει δεσμόν τινα, ὅστις ἔσφιγγε τὸν
λαϊμόν της, ὡς ἂν εἶχε διαρρήξει κλοιὸν
ὅστις τὴν ἐπνιγεν, ἡ Πεπίτα ἐξερράγη εἰς
παραπονετικὰς οἰμωγὰς, εἰς χειμάρρους
δακρύων, καὶ ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ ὤ-
ρατον καὶ λεπτοφυὲς σῶμά της, ἐπὶ τῶν
ψυχρῶν πλακῶν τοῦ ἐδάφους. Ἐκεῖ δέ,
κεκαλυμμένην ἔχουσα τὸ πρόσωπον διὰ
τῶν χειρῶν, τὴν κόμην ἀνώμαλον, καὶ
τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ, ἐξηκολούθησε
τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰς οἰμωγὰς της.

Οὕτω ἤθελε μένει ἐπὶ πολὺ, ἐάν δὲν
ἔφθανεν ἡ Ἀντωνία.

Ἡ Ἀντωνία τὴν ἤκουσε κλαίουσάν,
πρὶν ἢ τὴν ἴδῃ, καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ δω-
μάτιον. Ὅτε δὲ τὴν εἶδεν ἐξηπλωμένην
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατελήφθη ὑπὸ βιαίας
πικρῶν.

— Κύτταξε ἐκεῖ, εἶπεν, αὐτὸς ὁ σικ-
χαμερός, ἀνόητος, παληόγερος, τί ἐπιτή-
δειος ποῦ εἶνε νὰ παρηγορῇ τὰς φίλας
του! Κάτι θὰ τῆς ἔκαμε, κάτι θὰ τῆς εἶπε
πάλι τῆς ἀγαπημένης αὐτῆς κόρης μου,
καὶ μοῦ τὴν ἀφῆσεν ἐδῶ μισοαποθαμένην,
καὶ αὐτὸς ἐγύρισε στὴν ἐκκλησίαν νὰ ἐτοι-
μασθῇ νὰ ψάλλῃ τὰ νεκρώσιμα, νὰ τὴν
ραντίσῃ μὲ τὸ ὕσσωπον, καὶ νὰ τὴν θάψῃ
χωρὶς καὶ νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ κἄν.

Ἡ Ἀντωνία ἦτο τεσσαρακοντοῦτις,
πλὴν στιβαρὰ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀκ-
μαῖα καὶ ἰσχυροτέρα πολλῶν ἐργατῶν.
Συχνάκις ἀνῆγειρε σχεδὸν μὲ τὴν μίαν
χεῖρα φόρτωμα ἐξ ἐννεμήκοντα λιτρῶν ἑ-
λαίου ἢ οἴνου, καὶ τὰ ἐπέθετεν ἐπὶ τῆς
ράχews τῆς ἡμιόνου, ἢ ἐφορτώνετο μέγαν
σάκκον ἐκ σίτου καὶ τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς
τὸ ὑπερῶν, ὅπου εὕρισκετο ὁ σιτοβολῶν.
Ἄν καὶ ἡ Πεπίτα δὲν ἦτο βεβαίως τε-
μάχιον ἀχρῶν, ὅμως ἡ Ἀντωνία τὴν ἀ-
νῆγειρεν εἰς τοὺς βραχίονάς της ὡς ἂν
ἦτο τοιαύτη, καὶ τὴν ἐπέθηκε μετὰ
πολλῆς προσοχῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου,
ὅπως τοποθετῇ τις τὸ εὐθραυστότερον καὶ
λεπτοφυέστερον ἐπιπλόν, ἵνα μὴ διαρραγῇ.

— Τί λύπη εἶνε αὕτη; ἠρώτησεν ἡ
Ἀντωνία. Στοιχηματίζω ὅτι θέλεις, πῶς
αὐτὸς ὁ ἀτσιγγανὸς ὁ παπᾶς θὰ σοὶ εἴπῃ
πάλι τίποτε πικρὰ λόγια, καὶ θὰ σοὶ
ἐκαταλύσῃ τὴν καρδίαν σου.

Ἡ Πεπίτα ἐξηκολούθει κλαίουσα καὶ
στενάζουσα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἐλα, ἄρῃσε τὰ κλάμματα, καὶ
πές μου τί ἔχεις. Τί σοὶ εἶπεν ὁ παπᾶς;

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε προσβλητικόν,
ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους ἡ Πεπίτα.

Βλέπουσα δὲ ὅτι ἡ Ἀντωνία ἐπερίμενε
μετ' ἐνδιαφέροντος ἀπάντησιν, καὶ ἐπιθυ-
μοῦσα νὰ ἐκχύσῃ τὴν καρδίαν της πρὸς
ἐκείνην, ἥτις τὴν συνεπάθει ἀνθρωπινώτε-
ρον καὶ τόσον καλῶς τὴν ἠννόει, ἡ Πε-
πίτα ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς:

— Ὁ Ἐπίτροπος μὲ παραινεῖ μετὰ γλυ-
κύτητος νὰ μετανοήσω διὰ τὰ σφάλματά
μου, ν' ἀφήσω τὸν δὸν Λουδοβίκον ν' ἀνα-
χωρήσῃ ἐν εἰρήνῃ. Νὰ χαρῶ διὰ τὴν ἀπο-
μάκρυνσίν του, νὰ τὸν λησμονήσω. Ἐγὼ
εἶπα καὶ εἰς ὅλα αὐτά. Ὑπεσχέθην νὰ
χαρῶ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δὸν Λου-
δοβίκου, ἡθέλησε νὰ τὸν λησμονήσω καὶ
νὰ τὸν μισήσω ἀκόμη. Ἀλλ' ἰδέ, Ἀντω-
νία. Δὲν εἰμυρῶ. Εἶναι βάρος ἀνώτερον
τῶν δυνάμεών μου. Ὅταν ὁ Ἐπίτροπος
ἦτο ἐδῶ, ἐνόμισα ὅτι ἡδυνάμην τὸ πᾶν,
καὶ μόλις ἔφυγεν, ὡς ἂν ὁ Θεὸς μὲ ἄφινεν
ἐκ τῆς χειρὸς του, ἀπώλεσα τὰς δυνά-
μεις μου, καὶ κατέπεσα ἀπελπισ ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους. Εἶχον ὀνειρευθῇ ζωὴν εὐδαίμονα
πλησίον τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὀνᾶγαπῶ.
Ἐβλεπον ἤδη ἐμαυτὴν ἀνυψωθεῖσαν μέ-
χρις αὐτοῦ διὰ τῆς θαυματουργήσεως τοῦ
ἔρωτος, τὸ ἀνεπαρκὲς πνεῦμά μου, συγκοι-
νωνῆσαν μετὰ τοῦ ὑψιπετοῦς πνεύματός
του, τὴν θέλησίν μου οὐσαν καὶ θέλησίν
του, τὴν σκέψιν μου σκέψιν του, τὰς καρ-
δίας μας συγχρόνως παλλούσας. Ὁ Θεὸς
μοὶ τὸν δίδει, καὶ μὲ τὸν ἀφαιρεῖ, καὶ
ἐγὼ μένω μόνη, ἀπελπισ καὶ ἀπαρμύθη-
τος! Δὲν εἶναι ἀληθῶς τρομερόν;

[Ἐπεται συνέχεια]. ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΕ.

THEODORE DE BANVILLE

ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

Διήγημα

Ἐν τῷ διαστήμῳ παρθεναγωγείῳ, ὑπα-
γομένῳ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν κυριῶν
Ὀλλιβέ, φιλοδομημένῳ δὲ ἐν ἡσυχῇ ὀδῷ
τῆς συνοικίας Vieille - Estrapade, ἔνθα
οἱ κῆποι, οὓς ἐσεβάσθησαν μέχρι τοῦδε
αἱ νέαι οἰκοδομαί, κατέχουσιν ἀπεριόριστον
διάστημα, ἡμέραν τινα τοῦ Ὀκτωβρίου
δύο νεάνιδες, ἡ Λευκὴ δὲ Καστάν, ἡλι-
κίας δεκατεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡ Ἰωάννα
δὲ Μελίδ, ἡλικίας δέκα καὶ τριῶν, ἀπαξι-
οῦσαι τὰ παίγνια τῶν συνομηλικῶν των,
ἠύχαριστοῦντο νὰ θαυμάζωσι τὴν ἐρυθρὰν
δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐνθ' ὑπὸ τοὺς πόδας αὐ-
τῶν, ἀγόμενα τῆδε κῆκεῖσε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου
ἐστροβιλίζον τὰ μεμαρμαμένα φύλλα.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις, ἀγαπητή μου; εἶπεν
ἡ Λευκὴ αἰφνιδίως σταματήσασα· εἰς
τοὺς ὀφθαλμοὺς σου διαφαίνεται ἀσυνή-
θης λάμψις. Ἡ φωνή σου τραυλίζει· τὸ
βῆμά σου ἐκτάκτως κλονεῖται, καὶ ἐφ' ὁ-
λοκλήρου τῆς μορφῆς σου ἐπιφαίνεται ἐκ-
φρασις χαρᾶς. Τί ἔχεις; Τί σοι συμβαίνει;
μήπως εὔρες κατὰ τύχην θησαυρὸν ἢ μέ-
γαν μαργαρίτην ὡς κάρυον, ἐν τῷ